

között

megint hív az ismeretlen,
pedig letiltottam a számot,
kinyomtatom magam, fekete-
fehérben, 1 példányban, full
Hádész felbontásban, és elindulok
Budapestre, az eseményre, amit
visszajelöltem. aluszürke az ég,
félíg alszom a buszon, csak
nézem defókuszáltan, ahogy szalad
a szalagkorlát, csíkos nejlon-
zacskó száll a kényelmes pózban
kinyúlt kutyatetem felett, eladó
burgonya „desiré”, tudod, mi ketten
olyanok vagyunk, mint egy elipszilon,
mondjuk, a *folyó* szóban. végre a lomha
körforgalom után a gokartpálya,
into the welcoming arms, szól a
fülesemben, mellemben színes-
fényhulladék-lerakat, vesémben
sírkövek, vízparti telek eladó,
hirtelen képszakadás, már a
népligetnél dohányzom,
ahol kétszáz a vécé.

...

...

várom az éjszakaít az astorián,
néhány srác levideózza, ahogyan
egyikük a kukába vizel.
and I'm hating I'm hating my eyes,
szól a fülesemben, míg levágódom
az egyik ülésre, hiányzó van?
megyek a szállásomra, az ex-
otthonomba, hajszálait kizuhanyzom
a kádból, rángatom le a dohányszagú
ruhákat, *nehéz nem szeretni*
mindazt, mi elérhetetlen, épp
annyira, mint szeretni azt, ami van,
jegyzetelem fel egy cetlire álmosan,
félboldogan –
fejemre húzom egyetlen tulajdonom,
a paplant, egész nap kapart
a torkom, hajnali ötkor felköhögök,
reggelre már mutálok, nem tudom
szabályozni a hangszínemet, amikor
felhív, hogy hozzon-e reggelire
régli hétvégéket, nem kérek, mondom,
hoztam magammal, mellettem
hátrahagyott, ócska laptopom kerreg,
instant kávét csinálok, az estérőll
készült képeket lapozgatom,
amiken nem vagyok rajta.

shine on me

fél hét indulok gyalog a melóba
a piros buszokról álmodozom
amelyek mellett elhúzóok
klaffog a talpam alatt a pocsolya
nyílik az ajtó az ottaniaknak dől ki
a meleg (én még a bardóban vagyok)
pittyen az oyster kártya és fordul
a sárga kar telik az emelet fent
azon jár az agyam miközben
beugrom energydrinkért egy
indiai boltba *twentyfive p* vigyorog
az ürge szünettel a fogai közt
thanks bro' szedem tovább a csülköm
kapucnim a fejemre dobom szisszen az ital
és megböfögtet de magamban tartom
ezt is
szóval azon kattog az agyam éppen
hogy pasolina főnökasszony akit
most nevezünk így
vajon
miért segített ki a húsz fonttal
hogy feltöltsem a telefonkártyám
amiből végül jól belaktunk mind az öten
bevándorlók a szobában
hiszen alig ismer csak állandóan bámul
és a tekintetében látom a minimalista
enteriőrt meg a borkészletét ahogyan
végigsimít rajtuk amikor hazaér és megigazítja
a maszkját
és merev szempillái alatt ha egyáltalán vannak
fakabát hangon mondja hogy okáj okáj okáj
igazán megrendítő ahogy a kái kopognak
már kicsit őszül különben kontyban a szíve
egy nap rászól a litván kollégákra a liftben
amikor beszáll a mappájával: ha angliába jössz
akkor please speak english és egy pillanatra
a reggeli csivitelés torokköszörülésre vált
majd néhány bizonytalan grammatikájú
angol mondat oson ki halkán az ajtón

és mint a vasalt ing surran a hotelszobákba
elhalva süpped a vastag szőnyegekbe amin
a tisztítószeres kocsit gurítják valami élet felé
elhúz mellettem a 133-as
a liverpool street irányába erre
sem szállhatok fel majd ha
a jövő héten fizetést kapok
és pasolinának is visszaadom a húszast
(múltkor hazafelé az imperial war museumba
mentem be mert már nagyon kellett és sírva
jöttem ki onnan azt hiszem lebombáztak)
már alig várom hogy
öt percre újra kettesben legyünk az irodában
ki tudja talán még szerelemben
is eshetünk és londonban ragadok végleg
a minimalista enteriőrt telepakolom
a könyveimmel felnyitogatom a borokat
és kibontom a kontyot
csak tenni a lábakat egymás után
és egyszer elfogy az út
fél nyolckor már a london bridge-
ről nézem a reggeli temzét
nem szeretem a zöldséges muffint
a barnaszószról szó sem lehet jó
lenne megint fánkhoz jutni a kázinóban
és eldugni egyet délutánra ha jövök haza
a bank negyed árkádjai alatt bujkálok
át hamarosan meggyújtom a munka előtti
cigimmet a hajnalban megsodort készletből
laza fél óra bámészkodás és a hotelbe érek
miközben pasolinára gondolok és gyakorlom
a társalgási fordulatokat amiket majd bevetek
az ágyak után és ha kiittam a meghagyott kávét
a „depart” szobában és megettem a dzsemeket
bekapcsoltam a bbc-t hogy a kiejtést imitáljam és
nem hagytam egy kakifoltot sem a vécékagylón
direkt megnéztem minden irányból térdepelve
előtte nehogy a supervisor megint ott fogjon
amiért nem elég fényes

nézem a helyét

mint a folyóvizek mellé ültetett fa, bámulom a járókelőket, a kirándulókat, akik törzsembe vésik a nevük. egykor én is szerencsétlen voltam az emberi testben, hatalmas akartam lenni, húsomat szétfeszítve. azután befordultam azon a szűk kapun ott, tovább senki sem kísérelhetett, hiszen azt sem tudtam, hová. lettem az el caminóról, kazovszkijt újralapoztam, vajon elszáll a lélek? egy labirintusba értem, mögöttem zúgó tömeg, világszerte a tüntetések: szaggassuk le az ő bilincseiket, és dobjuk le magunkról köteleiket! griffmadár szállt, szívárvány virult, de hiába, napfényre sötétedő lencsék a miniszterek. sokáig rémálmok gyötörtek, elektromos darázs, emberfelszívógép, de már békességben fekszem le és legott elaluszom. azt mondják ezek a vérszopók, hogy keresztények. ímé álnoksággal vajúdik a gonosz, hamisságot fogan és hazugságot szül. gödröt ás és mélyre vájja azt; de beleesik a verembe amit csinált, és nem jön a szippantós autó, előbb elszállítja az előző fekáliát, és a folyóvizekbe engedi. hiába, seol-kútnál tankol a legtöbb elnöki konvoj. szívem olyan lett, mint a viasz, megoldadt belső részeim között. töröltettem, akár a halott, a fészébükről, olyanná lettem, mint az elroshadt edény. jártam az orvosokat, azt mondták, vegetatív idegrendszer, sajnos ez tömegbetegség, vonuljon inkább magányba. rohanó életmód, infómohóság, nem lehet mindig növekedni, kizsákmányolta agyát, felélte ásványi tartalékait, maga egy félig kipusztult méh. nem kellett volna felégetni az erdőit azért a néhány marháért. persze, hogy remeg, hiszen elrontotta az időmértéket, hát hogy néz ki ez a strófa. már-már meghanyatlottak lábaim; és kis híjja, hogy lépteim el nem iszomodtak, amikor jöttem hazafelé a boltból, és rézsút megláttam őt. isteni verőfény volt, a szatyrot lettem a padra, ahol rágyújtottam. figyelj! – kiabált át a túloldaltól, – egy kevés *idő* még és nincs gonosz; nézed a helyét és nincsen ott. dávid volt az, a különben hallgatag szembeszomszéd.

ars goetia

felébredtem az éjszaka közepén, villámlott,
dörgött, az ablak előtt a festőállvány,
mintha kereszt, jobboldalán egy fehér
rongyanggal, a balon pedig a kámzsás
kabátdémon, megijedtem, micsoda installáció,
szeretett halottad megkopogtatta a vállam,
és irányt mutatott utópiába, álmodban
megharaptál, múlt héten kinőttek az agyaraid
a fényképeden, emlékszel? levált a lábkörmöd,
alatta felragyogott a hús, *herr teufel* randira
hívott, minden körte remeg, kérlek, ne vigyél
el, hallucináltam a fűtől, állítólag ordítottam,
denevérek verdestek a szemhéjam mögött,
egyszer meg döglött galambbal járkáltál
fel és alá a lakásban, elhullott tollakat
gyűjtögetél a vegyes technikához, oldalt
fordultam, a csend belülről hasogatott, mint
kihordhatatlan magzat, elkapartuk a sebet,
vörösbor buggyant ki a számon, amikor
fojtogatni kezdett a röhögés, rusnya vagy,
ráncoz bébi, fülembé hörögtél, részegen
belém karolva, sétáltunk a holdon,
egy kráterben elestünk, kitépett nyelvű
kutya bólogatott az úrállomáshoz kötözve,
fásliba csavart testünket eloldoztuk, és
kigurultunk a tejútra, szeretek kávét főzni,
annak, aki felébred, forog az ágy, perdül
a rokka, kirobban az idő belőlünk, bevart
oldalborda, rettegve pakoljuk meg a közös
dizájnkályhát, odakint rézsútos szögeső ver,
amikor magamhoz térek az ütésből

■ **Horváth Eve** (1984, Nagykanizsa) költő. Az ELTE-n végzett magyar szakon. Első kötete *Konzol* címen jelent meg (MERSZ-Könyvek, 2019). Jelenleg Dunavecscén él.